

Sygn. akt V CSK 649/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości K. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w L.

przeciwko W. Spółce Komandytowej w T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa 198/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Strona pozwana złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 8 kwietnia 2014 r., w którym oddalono jej apelację, wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 1 października 2013 r. Wyrokiem tym uchylono nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 260.728,71 zł z odsetkami i oddalono powództwo dalej idące (k. 666 akt sprawy, t. IV).

W skardze kasacyjnej podniesiono zarzuty naruszenia art. 479¹² § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 484 § 2 k.p.c.

Motywuując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Bliższe sprecyzowanie zagadnienia prawnego i potrzeba dokonania wykładni przedstawione zostały na s. 3-8 skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnień obu Sądów *meriti*, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej motywację prawną wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz odpowiedź na skargę (k. 848 akt), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie nie występują przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Po pierwsze, nie istnieje potrzeba dokonywania wykładni art. 479¹² § 1 k.p.c. Istnieje na pewno bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego, w którym wyjaśniono już samą konstrukcję tzw. prekluzji dowodowej, jej procesowych funkcji i zakresu. W jednym z najnowszych orzeczeń Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2014 r., I CSK 448/13 (nie publ.; zob. też wyrok z dnia 16 kwietnia 2015 r., I CSK 322/14, niepubl.) dokonano syntetycznego przeglądu orzecznictwa Sądu Najwyższego w zakresie ujęć „co do stopnia restryktywności wykładni art. 479¹² § 1 k.p.c.”. Wyjaśniono tam trafnie m.in. to, że przeważa stanowisko, iż w sprawie gospodarczej o zapłatę potrzeba powołania przez powoda kolejnych dowodów

w celu wykazania zasadności żądania i jego wysokości powstaje z reguły dopiero po zakwestionowaniu przez pozwanego dowodów złożonych na tę okoliczność w pozwie. Przedstawione tam też prawne znaczenie wymiany korespondencji (uzyskania informacji o żądaniu późniejszym stron) jeszcze w okresie przed wszczęciem postępowania i doręczeniu pozwu pozwanemu. Na te elementy zwrócono także uwagę w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zarówno w odniesieniu do ogólnych wniosków dowodowych i twierdzeń (por. s. 8-9 uzasadnienia), jak i w odniesieniu do zarzutów miarkowania kary umownej dochodzonej przez pozwanego (s. 10-11 uzasadnienia). Przyjęto tam trafnie, że skoro okoliczności decydujące o miarkowaniu kary umownej były już rozpatrywane w kontekście zasadności samego naliczenia kary i jej wymagalności, to zgłoszone żądanie jej miarkowania nie mogło być uznane jako spóźnione w rozumieniu art. 479¹² k.p.c. (zob. też np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2008 r., III CSK 292/07; twierdzenie powoda zgłoszone w toku postępowania w sprawie gospodarczej, stanowiące rozwinięcie i sprecyzowanie twierdzeń już wcześniej przedstawionych w pozwie, w zasadzie nie są twierdzeniami spóźnionymi).

Po drugie, w rozpoznawanej sprawie nie występuje zagadnienie prawne sformułowane w pkt 1 motywacyjnej części skargi, pojawiające się na tle interpretacji art. 484 § 1 k.c. (s. 3-4 skargi). Sąd *meriti* ocenia, czy zastrzeżona w umowie kara umowna ma charakter kary „rażąco wygórowanej” w kontekście określonych ustaleń faktycznych, obejmujących nie tylko zasadnicze elementy stosunku obligatoryjnego, będącego źródłem roszczenia o zapłatę kary. Oba Sądy *meriti* dokonały takiej oceny, eksponując jej odpowiednie kryteria i kierując się ogólnym, prawidłowym zastrzeżeniem, że „miarkowanie kary umownej ma przeciwdziałać dużym dysproporcjom między wysokością zastrzeżonej kary a godnym ochrony interesem wierzyciela” w danych okolicznościach faktycznych (s. 14 uzasadnienia zaskarżonego wyroku; brak nadmiernego opóźnienia powoda w wykonaniu robót, przy zważeniu całego zakresu prac wykonanych przez partnera w oparciu o łączącą strony umowę o roboty budowlane).

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do postanowień art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i §§ 6, 13 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (MP nr 163, poz. 1349 ze zm.).

I.n